

မိုးတော်

မိုးတော်

(၁)

အစ်မဖြစ်သူ မမမြိုင်က သူ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးနေရင်း ဖခင်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဦးစံဝင်းနှင့် ဒေါ်တင်ကြည်တို့ ကို ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်၏။ အမေနှင့် အဖေတို့ ကပါ ပြုံးတုံ့နှင့် ရှိကြ၏။ သိသာစေသော ပြုံးစရာတွေကြောင့် သူ သတိထားဖြစ်သည် ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပခုံးတွင် တင်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သောခြေလှမ်းတွေ နှေးသယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည် ။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်တော့မှ မမမြိုင်က မိခင်ကိုကြည့်ကာ

"မေမေ ... ချောတယ်နော်"

ချောတယ်ဟု မိမိကို ပြောသလားဟု သူနားလည်ပြီး ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မမမြိုင်"

အဖေက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည် ။ အမေသည် ပြုံး၍ သာနေ၏။ မမမြိုင်က အိပ်ရာထချိန်တွင် ပင်ကိုကပင် မျက်ရစ်မထင်ချင်သော ခပ်မို့မို့ မျက်လုံးအစုံကို မှေးကာ ...

"သွယ်သွယ်မင်းအောင်တဲ့ ၊ နာမည်လေးက အတော်လှတယ်"

ဘာပြောနေမှန်း သူမသိ။ မမမြိုင်ကို ကြည့်နေစဉ် အမေက သတ္တုကိုင်တပ်မျက်မှန်ကို ထမင်းစား စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပြီး ...

"သွယ်သွယ်ဆိုတာ သူ့နာမည်၊ မင်းအောင်က ဖအေနာမည်ဖြစ်မယ်၊ နာမည်လဲလှ ဓာတ်ပုံထဲမှာ လဲ လှတယ်၊ ဒါတောင် လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ"

သူ မျက်မှောင် ယောင်ယောင်ကြုတ်ကာ ...

"မမမြိုင် ဘာပြောနေတာလဲဟင်"

မမမြိုင်က လှောင်ရယ်သံမျိုး တစ်ချက်ရယ်ပြီးနောက် ...

"ဓာတ်ပုံကြည့်ချင်လဲ ရောင်စုံပုံ အပြင်မှာ သတ်သတ်ရိုက်၊ ဆိုင်မှာ ရိုက်၊ ရတာပဲ၊ ကားလိုင်စင်ဓာတ်ပုံချင်းလဲကြည့်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲဖမ်းရင် စစ်ရင် ပြဿနာ ငါ့မောင်ရဲ့ "

ခင်ဗျာဟု သာ သူဆို၏။ သဘောမပေါက်၍ ...

"မမတို့ ပြောနေတာ ဒူးဂဏန်း ကြေးဂဏန်းကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်နေရ သလို ဖြစ်နေပြီ၊ နားကိုမလည်ဘူး"

မမမြိုင်က မဲ့ပြီးတစ်ပြီးပြီး၏။ ထို့နောက် ...

"မင်းက တယ်စွဲပါလား၊ စန်းတွေ ပွင့်လှချည့်လား၊ ခင်ခင်သော်နဲ့ အ သံလေးတိတ်သွားတာ လေးငါးရှစ်လလား ရှိသေးတယ်၊ ဟော ... ခု တစ်ယောက်"

ဦးနှောက်ရှုပ်သွားသည် ။ မပြီးရသေးသော ဆံပင်တွေထဲသို့ လက် ချောင်းတွေထည့်ကာ နှစ်ချက်သုံးချက် ကုတ်သည် ။ နဖူးတွန့်လိုက်သ ည် ။ အသားလတ်လတ်၊ နှာတံထင်ထင်၊ မျက်ခုံးထူ ယောင်ယောင်ရှိ သော သူ့ကို အဖေတို့ က ပြီးယောင်ယောင် မျက်နှာတွေဖြင့် ကြည့်နေကြသည် ။

မမမြိုင်၏ စကားထဲတွင် သူမေ့ထားရသော အမည်ပါလာသည် ။ ခ

င်ခင်သော် ဟူသော အမည်သည် ရင်ထဲသို့ သံစူး သံခက်တွေဖြင့် တစ်ဖန်မွှေသကဲ့သို့ ခံစားရသည် ဟု ထင်ချင်သည်။ ချစ်သူဖြစ်လာပါရန် အရေးအတွက် နှစ်တွေ လတွေချီကာ မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။ အအေးဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အသုပ်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်တွေမှာ မျှော်ကိုးစွာ စကားတွေပြောခဲ့ရသည်။ ခင်ခင်သော်၏ စကားတွေ အပြီးအရယ်တွေကို မျှော်မှန်းသမျှ ပြည့်စုံလာစေမည့် နိမိတ်တွေဟု နားလည်ခဲ့သည်။ ချစ်၏၊ မချစ်၏ စကားကို အတိအလင်း ပြောလာလိမ့်မည်ဟု စောင့်ခဲ့ရသည်။ ငုံ့လင့်နေဆဲတွင် ပင် ခင်ခင်သော်သည် ခြေကို တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်မှန်းမသိ ဆုတ်သွားခဲ့သည်။ အံ့ဩဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

တစ်ဆိုင်ဆိုင်တွင် ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားလက်ဆုံပြောရန် အခွင့်အရေးသည် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ လေးငါးဆယ်ခါ မက ကြိုးစားခဲ့သည်။ နားထောင်ရန် သင့်လျော်သော အကြောင်းပြချက်တွေဖြင့် ခင်ခင်သော် ငြင်းခဲ့သည် ဟု သတိပြုဖြစ်လိုက်သည်။

တွေ့လိုမြင်လိုသော စိတ်ဆန္ဒကို သူဖယ်ပစ်ခဲ့ရ၏။

တွေ့ဆုံရန် ကြိုးပမ်းခြင်းသည် ခင်ခင်သော်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာစေလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ အလိုက်သိခဲ့ရသည်။ သူနှင့် မတွေ့ဆုံလိုသော ခင်ခင်သော်တွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို သိအောင် မကြိုးပမ်းချင်တော့။ မိမိကို မနှစ်သက်သဖြင့် သာ ထိုသို့ ယတိပြတ်လမ်းဖြတ်သွားခြင်းဟု စဉ်းစားခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ခင်သော်နဲ့ က သမီးရည်းစားမှ မဟုတ်ခဲ့တာ၊ မမမြိုင်ကလဲ"

သူ့ကို မမမြိုင် မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်အပြီးတွင် ...

"မင်း ... သူ့ကို သဘောကျနေခဲ့တာတော့ ထင်ရှားပါတယ်"

"အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး"

"မင်း ရည်စားထည်လဲ မထားရင် တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် သစ္စာရှိရင် ပြီးတာပါပဲ"

သူရယ်သည် ။ ရှက်ပြီးနှင့် အတူ ...

"ရည်းစား တစ်ယောက်လေးတောင်မှ မရရှာသေးတဲ့ သူကို အဲသလို အထင်ကြီးကြတာ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ"

အမေနှင့် အဖေကပါ ပြီးသည် ။ မမမြိုင်က ...

"ဒါဖြင့် ... အခု သွယ်သွယ်မင်းအောင်နဲ့ ကကော"

"လာပြန်ပြီ၊ ဒီ သွယ်သွယ်မင်းအောင်"

သူ နဖူးတွန့်ကာ ညည်းပြောပြောသော စကားလက်စကို ...

"ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းထဲမှာ သွယ်တို့ မင်းတို့ အောင်တို့ ဆိုတာ ဘယ်မိန်းကလေးမှာ မှ ပါတောင်မပါ၊ပါဘူး မမမြိုင်ရယ်"

မမမြိုင်က ကော်ဖီဖျော်ရာ ငွေစွန်းကို ရေဖလားထဲသို့ ထည့်သည် ။ ပန်းကန်ကို သူထံသို့ ကမ်းသည် ။ သူ လှမ်းရန် ကိုယ်ကိုခွဲသည် ။ ပန်းကန်ယူပြီး ပြန်အထိုင်တွင် မမမြိုင်က မုန့်ပုံးကို မ,သည် ။ မုန့်ပုံးအောက်ရှိ ကားလိုင်စင် စာအုပ်လေးကို လက်ခလယ်ဖြင့် တောက်လိုက်၏။ စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ်က ဖော်မီကာပြားပေါ်တွင် ကားလိုင်စင်စာအုပ်သည် အသာလျှောကာ သူ့ဘက်သို့ လာ၏။ သူက လက်ဖဝါးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအုပ်ကာ ယူလိုက်စဉ် ...

"မနေ့က မင်းဝတ်သွားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ညနေ မမလျှော်ဖို့

ယူတော့ တွေ့တာလေ"

သူ ဖွင့်ကြည့်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ။ မသွယ်သွယ်
မင်းအောင် ဟူသောအမည်။ အောက်တွင် လိပ်စာပါသည် ။ ဟာခနဲ သူ
အံ့အားသင့်သွား၏။ နဖူးကို အသာရိုက်ကာ ...

"အဲ ... ဒုက္ခပဲ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်လိုင်စင်၊ မှားပါလာတာ"

"ဟုတ်လား" ဟု အမေက အံ့သြသည် ။ အဖေက သူ့ကို ကြည့်နေသ
ည် ။

"မနေ့က ကျွန်တော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို သွားတယ်၊ စာကြည့်
တိုက်မှူး ဦးသော်ကောင်းဆီမှာ စာအုပ်သွားငှားတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးထွန်း
လင်းခြံထိပ်က ပန်းကမ္ဘာဘေးက တက္ကသိုလ်မိုးဝါ မိတ္တူဆိုင်မှာ သွားအ
ပ်တယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်တယ်၊ ခုထိ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲမှာ မူရင်းစာ
အုပ်ရော၊ မိတ္တူတွေရော ရှိတယ်၊ ဒီနေ့မှ စာအုပ်ပြန်အပ်ရမှာ ၊ ကျောင်း
ပိတ်ထားတော့ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမနောက်က ဝင်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ လိုင်
စင်ပေး၊ ပြန်တော့ယူတယ်၊ အဝင်က အရှေ့ဘက်ကတံခါး၊ ထွက်တော့
အနောက်ဘက်၊ ဧည့်စာရင်းမှာ ကျွန်တော့် နာမည်ရော ဝင်တဲ့ ဆယ်နာ
ရီခွဲရော ရှိပြီးသား၊ ဧည့်လက်မှတ်မှာ ဦးသော်ကောင်း လက်မှတ်ပါပြီး
သား၊ အဲဒီမှာ မှားပေးတာ၊ ကျွန်တော်တောင် မကြည့်ဘဲ အိတ်ထဲ ထည့်
လာခဲ့တာ မမမြိုင်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်လိုင်စင် သူ့ဆီမှာ ရှိမှာ ပဲ"

"ရှိချင်မှ ရှိမှာ ပေါ့ကွ၊ မင်းလိုင်စင်ကို တခြားတစ်ယောက်ကို ပေးမိ၊
နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ လိုင်စင်ကို ဒီကလေးမကို ပေးမိလဲ မေးမိမှာ ပေါ့
" ဟု အဖေ ဝင်ပြော၏။ "ဒါပေါ့" ဟု အမေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်
။ မမမြိုင်က ...

"မင်း အခုပြောတာသာ တကယ်ဟုတ်ရင် ဟာသပဲ"

"သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကူးလာခဲ့တာတွေ သွားယူပြရမလား မ
မမြိုင်"

ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြင်သော သူ့ကို မမမြိုင်က လက်ကာတားကာ ...

"ယုံပါတယ်ကွယ်၊ ကော်ဖီသောက်ပါဦး၊ မေမေတို့ လဲ လောလောဆ
ယ် ယုံထားကြမှာ ပါ၊ မင်း ဒီလိုစင်ပိုင်ရှင်
သွယ်သွယ်မင်းအောင်ဆီသွားပြီး ဒီဥစ္စာပေးပြီးရင်တော့ အကျိုးအကြာ
င်း ဆက်ပြောရလိမ့်မယ်"

သူ ရယ်ကာ ...

"မမမြိုင်ကလဲ စုံထောက်စစ်သလို စစ်နေတော့တာပဲ"

သူ့ကို ကြည့်ကာ ပြုံး၍ နေကြလေသည် ။

(၂)

မှား၍ ပါလာသော ကားလိုင်စင်စာအုပ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးတို့ ၏ ခြံ
ထဲတွင် လည်း ငှက်တွေ ပွင့်စပြုနေသည်။ ပေတစ်ရာပတ်လည်မက အကျ
ယ်အဝန်း အလျားအနံရှိမည့် ခြံထဲတွင် သာမက ခြေရင်း ခေါင်းရင်း
ခြံကြီးတွေထဲတွင် ပိတောက်ပွင့်အရောင်ရှိသော စိန်ပန်းတွေပါ
ပွင့်နေကြ၏။ သွယ်သွယ်မင်းမောင်၏ ခြံထဲတွင် နှင်းဆီ၊ ဒေလီယာ၊
ပန်းချည်ပေါင်တွေ ရောင်စုံပွင့်လျက်ရှိသည်။ ။ ခေတ်မီ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်
၏ ခြေရင်းနှင့် နောက်ဘက်တွင် အုန်းပင်ပျိုတွေကို မစိပ်မကျဲတွေ့ရသ
ည်။ ။ အိမ်ရှေ့ သံတိုင်အုတ်ကာစည်းရိုး၏ အတွင်းဘက်တွင် ပင်လယ်က
ကမ္ဘီးပင်တွေစိုက်ကာ ကတော့ပုံစံ တီထားသည်။ ။ လူနှစ်ရပ်သာသာထ
က် ပိုမမြင့်သော ကမ္ဘီးပင်တန်းတွေက အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းတစ်လျှောက်ကို
ပတ်သွားသည်။ ။

နေရောင်ကာအောက်တွင် ကားတစ်စီးရပ်ထားသောကြောင့် သူက
သူ့ကားကို ခေါင်းရင်းဘက် သစ်ပင်တွေအောက်တွင် သွားရပ်ထားသည်
။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်အပြီး မကြာမီ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း မှန်တံခါးပွင့်
လာ၏။ မျက်နှာစာ အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသူသည် သွယ်သွယ်မင်း
အောင် ဖြစ်သည် ဟု သိလိုက်၏။

သံပန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာရင်း သူ့ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ သူက
အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ ကားလိုင်စင် စာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်စဉ် ...

"လိုင်စင် မှားပါသွားလို့ ထင်တယ်"

ပြီးချင်းစွာ လှမ်းမေးလေ၏။ သူက "ဟုတ်ကဲ့" ဟု ဆိုကာ လှေကား ထစ်ပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်၏။ ထို့နောက် "မသွယ်သွယ်မင်းအောင် ထင်တယ်" ဟု ခပ်ဆဆလေသံဖြင့် မေးသည် ။ ခေါင်းကို အသာညှိတ်ကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း ...

"အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦး"

မျက်နှာစာအခန်းထဲသို့ သူ မလှမ်းမီ ပိန်းတန်းဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်သည် ။

"ရပါတယ်၊ စီးပါ"

သွယ်သွယ်မင်းအောင် ပြောသည် ။ သွယ်သွယ်မင်းအောင်သည် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိမည် ထင်ရ၏။ အတော်အတန်ဝသည် ၊ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ရုပ်ရည်ချောမောသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်မည်ပြုပြီးမှ သွယ်သွယ်မင်းအောင်ထံသို့ လိုင်စင်စာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။ သူ အထိုင်တွင် သွယ်သွယ်မင်းအောင်က အိမ်တွင်းသုံး တယ်လီဖုန်းဖြင့် "မခရေ ... သွယ်လိုင်စင် ပြန်ရပြီ၊ မှားပါသွားတဲ့ သူက အခုပဲ လာဖို့တာ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေတယ်" ဟု လှမ်းပြောသည် ။ တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး ...

"ကျွန်မ ဒီနေ့ အပြင်သွားစရာရှိတာတောင် လိုင်စင်မရှိလို့ အသိတစ်ယောက် ကားနဲ့ သွားရတော့မလို ဖြစ်နေတာ၊ ကျေးဇူးပဲ"

"ဒါထက် ကျွန်တော့်လိုင်စင်က မသွယ်သွယ်မင်းအောင်ဆီ မှားပါမသွားဘူးပေါ့"

သွယ်သွယ်မင်းအောင်က ရပ်လျက်နှင့် ပင် လိုင်စင်စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြ

ည့်ရင်း ...

"ကျွန်မဆီပါလာတာ သမိုင်းက ဦးမောင်မောင်ဦး ဆိုတဲ့ သမိုင်းဌာနက ဆရာကြီးရဲ့ လိုင်စင်၊ မနေ့ညနေကပဲ အဲဒီ ဆရာကြီးဆီ လိုင်စင်သွားပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုင်စင် အဲဒီဆရာကြီးဆီမှာ လားလို့ ထင်တာ၊ ဆရာကြီး ထုတ်ပြတော့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့ လိုင်စင်၊ အမှတ်မဲ့ပဲ၊ ကို ... ဘယ်သူပါလိမ့်"

"ကျွန်တော့် နာမည် မြင့်လွင်ရှိန်ပါ"

"ကိုမြင့်လွင်ရှိန် လိုင်စင်လား ဘယ်သူလိုင်စင်လား ကျွန်မ သေသေချာချာ မကြည့်ဖြစ်လိုက်ဘူး"

"ဪ" ဟု သူဆိုကာ စိတ်ပျက်သွား၏ "ခဏထိုင်ပါဦးနော်" ဟု ပြောကာ ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ရေခဲသေတ္တာရှိရာသို့ သွယ်သွယ်မင်းအောင် လျှောက်သွားသည်။ ။ ဘာလီအအေးဖန်ကွက်ကို ပန်းကန်ပြားခံကာ ယူလာ၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့တင်ရင်း ...

"ကျေးဇူးပဲ ကိုမြင့်လွင်ရှိန်၊ ကျွန်မလိုင်စင် လမ်းစပျောက်ပြီး ရဖို့ မျှော်ရမှာ ပဲလို့ တွက်ထားတာ၊ ကိုမြင့်လွင်ရှိန် လိုင်စင် ဟုတ်မဟုတ် ဆရာ ဦးမောင်မောင်ဦးဆီ သွားလိုက်ပါလား"

သူ ခေါင်းညိတ်စဉ် ထိုဆရာကြီး၏ အိမ်ကို သွယ်သွယ်မင်းအောင်က လမ်းညွှန်၏။ ထို့နောက် အအေးသုံးဆောင်ပါဦး ဟု ဆိုကာ ဖန်ခွက်နှင့် ပန်းကန်ပြားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ သူထံသို့ ကမ်း၏။ သူ လှမ်းအယူတွင် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသူ၏ စကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ။

ဖိတ်ဖိတ်လက်သော ကျွန်းလှေကားဆန်၊ လှပစွာဆေးရောင်ခြယ်ထားသော လက်ရုံး သံတိုင် သံပန်းများ ၊ အနီရဲရဲ လက်ရုံးနှစ်ဖက်တို့ ဖြ

င့် တန်ဆာဆင်ထားရာ လှေကားဆီသို့ သူကြည့်လိုက်သည်။ အနီရောင် အုန်းဆန် လှေကားခင်း ကော်ဇောပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းနင်းကာ ဆင်းလာကြသူ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်။ ကြည့်နေရင်းနှင့် မျက်နှာ နှစ်မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ မမြင်ဖူးသူမှာ သွယ်သွယ်မင်းအောင်၏ အစ်မ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကျန်တစ်ဦးကို မြင်ရ၍ သူ မှ င်တက်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို မမျှော်လင့်လျက် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသော ခင်ခင်သော်။ သူနှင့် ခင်ခင်သော်တို့ ၏ အံ့အားတသင့် အမူအရာ တွေကို သွယ်သွယ်မင်းအောင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက သတိထားဖြစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အံ့ဩနားမလည်စွာဖြင့် သွယ်သွယ်မင်းအောင်တို့ ညီအစ်မက ကြည့်နေကြလေသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ရေခဲတုံးလေးတွေကို သူကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်း လွှဲထားလေသည်။ "ကျွန်မရဲ့ အစ်မ ရီရီခိုင်ပါ" ဟု သွယ်သွယ်မင်းအောင် မိတ်ဆက်ပေးစဉ် ဟုတ်ကဲ့ဟု သူပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ သွယ်သွယ်မင်းအောင်သည် ခင်ခင်သော်နှင့် သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရတစ်ခက် မပေးရတစ်ခက် ဖြစ်နေသည်။ အိုးတိုးအမ်းတမ်းမျက်နှာကို သူ မြင်နေရလေသည်။

"နေကောင်းလား ကိုလွင်"

ခင်ခင်သော်က စ၍ နှုတ်ဆက်အမေး ,မေးသည်။ သူခေါင်းညိတ်ကာ ...

"ကောင်းပါတယ် ခင်ခင်"

"မမမြိုင်တို့၊ ကိုလွင် ဖေဖေ မေမေတို့ ရော"

"နေကောင်းကြပါတယ်"

ခင်ခင်သော့နည်းတူ မိသားစု နေကောင်းပါလား စကား ပြန်လည်
မေးကာ နှုတ်ဆက်ချင်၏။ ခင်ခင်သော်တွင် မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့။ အုပ်
ထိန်းသူ ဦးလေးနှင့် ဦးလေး၏ ဇနီးတို့ သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

"ဦးလေးတို့ ရော နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား"

တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးလျက် ပြောသံဆိုသံအကြားအရ သူ မေးလိုက်၏။
ခင်ခင်သော်က ခေါင်းညိတ်လေသည်။ သွယ်သွယ်မင်းအောင်နှင့် အစ်မ
ရီရီခိုင်တို့ က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အံ့အားတသင့် ကြည့်နေကြသည်။
သွယ်သွယ်မင်းအောင်က ...

"မမခင်တို့ သိနေကြတဲ့ သူတွေကိုး"

အတန်မျှ နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော သူမျက်နှာကို ခင်ခင်သော် တစ်ချ
က်ကြည့်ကာ သွယ်သွယ်မင်းအောင်ကို ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေသည်။
လပေါင်းများစွာ မတွေ့မမြင်ခဲ့ရသူ၏ မျက်နှာကို သူ တစ်ကြည့်မျှ လှမ်း
ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ကို မပေါ်လွင်အောင်
သူကြိုးစားကာ နေနေရသည်။ မထင်မှတ်သော နေရာတွင် ကြုံကြုံကြုံ
က်ကြုံက် တွေ့ရပုံကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

"ခိုင် ... ကိုယ်ပြောတဲ့ ကိုမြင့်လွင်ရှိန်ဆိုတာ သူပဲ"

ခင်ခင်သော်က ရီရီခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။ ရီရီခိုင်က သူ့ကို ရွ
င်ရွင်ပျပျ ပြုံးကာ ...

"နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ ခုမှ လူချင်းတွေ့ဖူးတာ၊
တွေ့မယ့်တွေ့တော့လဲ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ... သွယ်သွယ် ကားလိုဏ်စင် မှားပြီး
ရလာတဲ့ အဖြစ်နဲ့ "

သူ ပြုံး၍ နေ၏။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ...

"ကျွန်တော့်လိုင်စင်က ဘယ်အထိ ခရီးဆက်နေလဲ မသိသေးဘူး"

ရီရီခိုင် တစ်ချက်ပြုံးသည် ။ ထို့နောက် ...

"တစ်ယောက်ဆီမတွေ့ တစ်ယောက်ဆီ တွေ့တော့တွေ့မှာ ပါ၊ သူ
လာနိုး ... ကိုယ်သွားနိုး စောင့်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ရယ်ရတယ်နော်"

ရီရီခိုင်၏ စကား ဆုံးသွားပြီး အတန်ကြာတွင် သူက
အနေရခက်သဖြင့် အအေးဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူထားသော လက်ကို အ
သာမြှောက်သည် ။ ဖန်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်း၌ အတော့၊ ခင်ခင်သော်က ...

"ကိုလွင် ... ဒီကအပြန် ဘယ်သွားစရာရှိလဲ"

"အိမ်ပြန်စရာပဲ ရှိပါတယ်"

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင် မထိုင်ချင်ဘူးလား"

ပို၍ အံ့အားသင့်ရ၏။ တွက်မထားရာ စကားဖြစ်သောကြောင့် ချက်
ချင်းမပြောတတ်သေး။ ခဏဆိုင်းသွားပြီးမှ ...

"ထိုင်လေ ..."

ခင်ခင်သော်က ရီရီခိုင်ကို ...

"ခိုင် အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား"

ရီရီခိုင်က သူ့ကို ကြည့်ပြီးမှ ခင်ခင်သော် ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

"သွယ်သွယ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ် လိုက်ပို့မလို့ စီစဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်
နေလို့ ၊ ဟိုမှာ ကိုယ့်အစ်မ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဖို့ ချိန်းလဲ ချိန်း
ထားလို့၊ မလိုက်တော့ပါဘူး၊ နောက် ကြုံတော့ ဆိုင်လိုက်ထိုင်တာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ကိုလွင့်ကားနဲ့ ခင်ခင်လိုက်မယ်၊ ခိုင်တို့ က ခင်ခင်ကားကို
ဈေးယူချင်လဲယူသွား၊ ယူမသွားချင်လဲ ဒီမှာ ပဲ ထားခဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆို
င်ကနေ ဒီကိုပဲ ကိုလွင် ပြန်ပို့ပေါ့"

သူ ခေါင်းညိတ်သည် ။ ရီရီခိုင်က ...

"ကိုယ်တို့ ကားနဲ့ ပဲ သွားပါ့မယ်"

စဉ်းစားစရာတွေကို ခင်ခင်သော် ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ပြောစရာ
စကား ရှိနှင့် ပြီးသည် ဟု လည်း နားလည်လိုက်သည် ။

(၃)

ကားပေါ်တွင် စကား များများ စားစား မပြောဖြစ်ခဲ့။ မတွေ့ကြသည် မှာ ကြာခဲ့သည့် အကြောင်းမျှသာ သုံးလေးငါးခွန်းပြောဖြစ်ကြသည် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရချိန်တွင် ခင်ခင်သော်၏ မေးခွန်းတစ်ခု နီးက စိတ်နှလုံး၌ ငြိစေခဲ့သည် ။

"ကိုလွင် ... ခင်ခင်ကို သိပ်မကြည်လင်သလိုပဲ ... ဟုတ်လား" ဟု သူ့ ကို မေးလေသည် ။ "ဟင့်အင်း" ဟု သူ ချက်ချင်း ဖြေသည် ။ "စိတ်နာ တာတာ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မညာပါနဲ့ သိပါတယ်" ဟု ခင်ခင် သော်က သွားတက်ပေါ်သည် အထိပြုံးကာ မေးပြောပြော၏။ ရင်ထဲသို့ စီးဆင်းလာနိုင်စွမ်းရှိသော စကားနှင့် အမူအရာ။ သူခေါင်းခါ၍ သာ ဖြေ ခဲ့၏။ ခင်ခင်သော်၏ အမေးကို ကြားရသောအခါ ဝမ်းနည်းချင်ချင် ရှိ လာသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တွေမှာ ပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ရာတွေ ရောက် လာပြီး အတော်ကြာသည် အထိ စ ကားစ ပြန်မစဖြစ်ကြသည် ။

ခင်ခင်သော်သည် သစ်ပင်သစ်ရိပ်တွေအောက်ရှိ စားပွဲတွေဆီသို့ တစ်ချက်ကြည့်၏။ နံနက်ပိုင်းသာ ရှိသေး၍ စားသောက်သူတွေ စားပွဲတိုင်း တွင် လိုလို ရှိနေသေးသည် ။

"ခင်ခင် ... ကိုလွင့်ကို တွေ့ချင်နေတာ"

ခင်ခင်သော်သည် မျက်တောင်ရှည်တွေကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး ပြောရင်း ကြည့်လေသည်။ ။ နက်မှောင်ပေါ်လွင်သော မျက်ခုံး သေးသေးသွယ်သွယ်ကို အတန်မျှ တွန့်ထားသည်။ ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ထားသယောင်ယောင်၊ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အတွက် လိပ်ပြာမလုံသယောင်ယောင်ဟု သူတွေ့သည်။ ။

သူက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ကာ ဆက်ပြောမည်ကိုနားထောင်နေသည်။ ။ ခင်ခင်သော်သည် စကားကို မည်သည် က စ၍ ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသလားမိသ။ ။ စဉ်းပင် စဉ်းစားနေသလား မဆိုနိုင်။ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အရှေ့ဘက်က ကတ္တရာခင်း လမ်းသွယ်ဆီသို့ ငေးသကဲ့သို့ ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် ...

"ခင်ခင်ကို ကိုလွင် စိတ်ခုတုတု ဖြစ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား"

"အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကိုလွင်က တွေ့ဖို့ ဆုံဖို့ ကြိုးစားတာကို ခင်ခင် အင်တင်တင်နေခဲ့တာ အကြောင်းရှိလို့ ပါ။ ပြဿနာနည်းနည်းရှိတယ်၊ ခင်ခင်အနေနဲ့ ကတော့ ကိုလွင်ကို ဟိုးအရင်အတိုင်း အခင်မပျက်ပါဘူး၊ အရင်စိတ်အတိုင်း တစ်ပြားသား မလျော့ပါဘူး၊ ယုံမလားတော့ မသိဘူးလေ"

ခင်ခင်သော်ကို သူကြည့်သည်။ ။ ဖြူဖွေးနုနယ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် နီမယောင်ယောင် အရောင်ပြေးနေ၏။ ။ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးအစုံတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်း နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ။ မျက်တောင်ကော့တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ...

"ဦးလေး ပြဿနာကို ကိုလွင် မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ ခေါင်းညိတ်အပြီးတွင် ...

"ခင်ခင်မှ ပြောမပြခဲ့တာ"

"ကိုလွင် စိတ်ညစ်ရရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မထူးမှာ မို့လို့ အသိမပေးခဲ့တာ

"

"ဦးလေး ဦးသိန်းမောင်မောင်က ဘာပြဿနာ ရှာတာလဲဟင်"

ခင်ခင်သော် မဲ့ပြီးပါးပါးပြီးပြီး ...

"သူ သဘောမတူဘူးလို့ ကြိုပြောထားတယ်"

သိလျက်နှင့် ပင် သူ မေးသည်။ ။

"ဘာကို သဘောမတူတာလဲ"

ခင်ခင်သော် ရှက်ပြီးပြီးကာ ခဏနေ၏။ မဖြေ၍ မဖြစ်သဖြင့် ...

"ကိုလွင်နဲ့ "

"ဪ ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ခင်နဲ့ က သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ အဆင့်ထက် ဘာများ တစ်ဆင့် တိုးခဲ့ကြတာရှိလို့ လဲ "

သူ့ကို ခင်ခင်သော် ကြည့်လေ၏။ ရှက်ပြီးနှင့် ...

"ဦးလေး တင်ကြိုစိုးရိမ်ပြီး စည်းကမ်းချက် ထုတ်လိုက်တာပဲ ကိုလွင်"

"ကြာပြီလား"

"တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ"

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဦးလေးက ရှိရင်းစွဲထက်ပိုပြီး

အထင်ကြီးခဲ့တာကိုး"

ခင်ခင်သော် ခပ်တိုးတိုး ရယ်လေသည်။ ။ ရယ်ပြီးတော့မှ ...

"ခင်ခင် ကိုယ်ရှိန်တန်တဲ့ အနေနဲ့ ကိုလွင်နဲ့ မတွေ့ဘဲတမင်နေတာ"

"ခင်ခင်ကို သူတို့ သဘောကျတဲ့ သူနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးချင်လို့ လား"

"အဲသလို ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ မြင့်လွင်ရှိန်နဲ့ ဆက်ဆံစကားပြောတာ တွေ ငါသဘောမကျဘူး၊ သူနဲ့ ဆို ဘယ်လိုမှ ငါတို့ သဘောမတူနိုင်ဘူး တဲ့ ၊ ဒါပဲ"

သူပြီး၏။ သက်ပြင်းပါးပါး မသိသာစွာ ချလိုက်သည်။ ။ သူ့ကို ခင်ခင် သော်က တွေ့၍ ကြည့်နေ၏။ ပြည့်တင်းသော နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ကာ မြေကြီးပေါ်က သစ်ရိပ် နေရောင်ဆီသို့ မျက်လုံးလွှတ်ထားသူ သူ့ထံမှ စကားမလာ။ ခင်ခင်သော်က ...

"အဲ့ဒီစကားကို မနှစ်က ပြောပြခဲ့ရင် မနှစ်ကတည်းက ကိုလွင် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမှာ ၊ ခင်ခင်ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေအ ပေါင်းအသင်းလို ခင်တာပဲရှိတယ်လို့ ၊ မခင်နဲ့ တဲ့ ဦးလေးက၊ ခင်ခင် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါဘူး"

ခင်ခင်သော်၏ လေသံတွင် စိတ်ညစ်ညူးသံအတိ။ ခင်ခင်သော်၏ ခပ်သွယ်သွယ် မျက်နှာသည် အိုတိုတို ဖြစ်သွားသည်။ ။ အုပ်ထိန်းသူ ဦး လေး၏ စကားကို နားထောင်လွန်းသည် ဟု သူတွေ့နေသည်။ ။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူကိုပင် အပြောအဆို အဆက်အဆံ မရှိစေရဟု ကန့်သတ်သော အခါ နာခံသည် ဟု သူတွက်သည်။ ။

"အုပ်ထိန်းသူ လူကြီးသူကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်တာ ကျွန်တော် ဘာလို့ အပြစ်ပြောရမှာ လဲ ခင်ခင်"

ခင်ခင်သော်သည် သူ့စကားဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း ခေါင်းခါ၏။ "ဒီလို မဟုတ်ဘူး " ဟု ကမန်းကတန်း ပြောလေသည် ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် စကားကို ...

"ဦးလေး ဘာလို့ ပြောလဲ၊ ဘာအစီအစဉ်ရှိလို့ လဲ ဆိုတာ ခင်ခင်သိချင်တာနဲ့ အသာငြိမ်နေခဲ့တာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာ အကြောင်းမို့လို့ လဲ ကိုလွင့်ကို ရှင်းမပြခဲ့ဘဲနဲ့ အသာမျှောပြီး နေနေခဲ့တာ၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ်နဲ့ ရက်ပိုင်းလွန်လာတဲ့ အထိ ဦးလေးက ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုလွင့်ကို အဆက်အသွယ်လုပ်မလို့ ခင်ခင်စဉ်းစားနေတာ သုံးလေးငါးပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒီနေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆုံချင်း အခုပြောပြတာ"

"ဪ" ဟု သဘောပေါက်သံ သူပြုလေသည် ။ ခင်ခင်သော်ကို အထင်အမြင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည် တို့ သည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်စပြုလာလေ၏။ အခြားတစ်ပါးသော သူတစ်ဦးကို မိမိထက် ခင်တွယ်စရာ ဖြစ်လာသောကြောင့် အနေဝေးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည် ဟု ဆက်လက်မထင်တော့။ အနေလှမ်းလှမ်းရှိခဲ့သော ကာလကြောင့် ဖြစ်သည် ။ စကား ဝေဝေဆာဆာပြောရန် စိတ်ကူးမရနိုင်သေး။ နှုတ်လေးလံ နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

"ကိုလွင့်စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတာတွေ ဘာတွေရှိခဲ့ရင်လဲ ရှင်းသွားအောင်ပါ"

ခင်ခင်သော်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးကိုင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း ပြောသည် ။ သူက အသံခပ်ဆဆဖြင့် ...

"အကျိုးအကြောင်း မသိခဲ့တုန်းကတော့ တစ်မျိုးထင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ ခင်ခင်၊ ခုတော့ နားလည်လိုက်ပါတယ်"

ခင်ခင်သော် အားနာပြီးနှင့် ...

"ဘယ်လိုထင်ခဲ့လဲဟင်"

"ငါ့ထက် ခင်မင်ရမယ့်သူ ရှိလာလို့ ထင်ပါရဲ့ လို့ "

ခင်ခင်သော် တိုးတိုးရယ်၏။ ရယ်သံလွင်လွင်သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလှသည် ။ ရယ်၍ ပြီးသွားတော့မှ ...

"ကိုလွင့်ထက် ခင်ရမယ့်သူ ခုထိ မရှိသေးပါဘူး"

သူက ဟင်းခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

"ခုထိတော့ အာမခံချက် ပေးထားတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်ရာပြောတာပဲ"

"တစ်သက်လုံး ရှိမလာရင် ကောင်းမှာ ပဲ ခင်ခင်"

"ဒါတော့ ဘယ်သိဦးမလဲ"

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း သံဖြင့် ပျာပျာသလဲ ပြောလေသည် ။ သူက ...

"ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ခင်"

"ဘာကိုလဲ ဟင်"

ခင်ခင်သည် နားသယ်ဆံစတွေကို ဘယ်လက်သန်းဖျားဖြင့် နောက်သို့ ဘေးသို့ဖယ်ကာ သပ်ရပ်ကာ ကိုယ်ကို ယို့၏။ မျက်နှာကို ရှေ့သို့တိုးကာ မေး၏။ ငဲ့တစောင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်လင်ချင်ပျသော အကြည့်တွေ ရောက်နေ၏။ သူက မဟတဟ နှုတ်ခမ်းဖြင့်ပြီးပြီး ...

"ရှေးရှေးတုန်းကလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်နေပါတယ်ဆိုလို့ "

"ဪ ... အဲဒါများ "

ခင်ခင်သော့ အပြုံးသည် တန်ခူးလေနယ် ရှေ့၍ လာလေသည် ။
